

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 10-08-2007 14445/2004/300	
Číslo: 023948/2007	Vyřizuje: JUPr. Nováková Mgr. Gachová
Přílohy: /	

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobce **OSINEK, a.s.**, se sídlem Ruská 56, Ostrava – Vítkovice, právně zast. Mgr. Ing. Petrem Severou, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 1, Praha, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti společnosti **Mittal Steel Ostrava, a.s.**, se sídlem Ostrava – Kunčice, Vratimovská 689, právně zast. Mgr. Ing. Ludvíkem Juříčkou, advokátem se sídlem nám. Svobody 20, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. R 38/2004, ze dne 25.2.2005,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ze dne 25.2.2005, č.j. R 38/2004, **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení 13.664,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Petra Severy, LL.M., advokáta se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 1.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 1. března 2005 obdržel žalobce, jakožto účastník řízení, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 38/2004 z 25.2.2005 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 98/04-4690/04-ORP ze dne 4.8.2004 (dále jen "prvoinstanční rozhodnutí").

Žalovaný v napadeném rozhodnutí určil, že jednání společnosti **VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s.** (dále jen "VPO") spočívající v zastavení dodávek tekutého surového ocelárenského železa žalobci k půlnoci dne 30.4. 2005, pokud nebude mezi žalobcem a společností VPO do 30.12.2004 ustaven standardní obchodní vztah, není zneužitím

dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“). Žalovaný dále určil, že předložení návrhu smlouvy o dílo, jímž mělo dojít k ustavení tzv. zpracovatelského režimu, není zneužitím dominantního postavení a že výroba tekutého surového ocelářského železa ve zpracovatelském režimu není zneužitím dominantního postavení za splnění určitých žalovaným uvedených předpokladů.

Žalobce je majoritním akcionářem (vlastní téměř 99% akcií) a osobou ovládající společnost VÍTKOVICE STEEL, a.s. (dále jen „Vítkovice Steel“). Zároveň žalobce v letech 2003 a 2004 vlastním jménem a na vlastní účet od VPO odebíral tekuté surové železo pro výrobu společnosti Vítkovice Steel. Tekuté surové železo je rozhodujícím a z technologických i ekonomických důvodů nenahraditelným vstupem pro výrobu společnosti Vítkovice Steel.

Společnost VPO je v oblasti Ostravska monopolním výrobcem a dodavatelem tekutého surového ocelářského železa. Společnost VPO je součástí koncernu MITTAL, v rámci kterého je bezprostředně podrobena jednotnému řízení ze strany své mateřské společnosti MITTAL Ostrava. Společnost MITTAL Ostrava je zároveň dodavatelem téměř veškerých vstupních surovin pro výrobu tekutého surového ocelářského železa ve VPO. Společnost VPO je technologicky i ekonomicky pouze jedním z výrobních závodů v rámci integrovaného procesu železárenské a ocelářské výroby společnosti MITTAL Ostrava a není schopna samostatné existence. Koncern MITTAL tak působí na trhu jako jediný ekonomický subjekt a jediný soutěžitel.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména z následujících důvodů:

Žalovaný pochybil v hmotněprávním posouzení věci, když neaplikoval koncepci jedné hospodářské jednotky, tj. aniž by zohlednil skutečnost, že společnost VPO není samostatným soutěžitelem ve smyslu § 2 odst. 1 ZOHS. Žalovaný tak opomněl aplikovat tzv. koncepci jedné hospodářské jednotky (resp. *intra-enterprise* doktrínu), ze které plyne, že pro vymezení soutěžitele je rozhodující ekonomická samostatnost soutěžitele při plnění jeho hospodářských funkcí a nikoliv jeho právní subjektivita. Toto pojetí plyne z evropského soutěžního práva a ve své rozhodovací praxi jej akceptoval i Krajský soud v Brně (viz např. jeho rozhodnutí č.j. 29 Ca 215/2003-88 z 18.1. 2005 - *Česká rafinérská, a.s./předseda Úřadu*).

Žalovaný se s touto námitkou žalobce pokusil vypořádat pouze odkazem na to, že správní řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno na návrh společnosti VPO, a tudíž prý může být v řízení o tomto návrhu posuzováno pouze jednání VPO a nikoliv koncernu MITTAL (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Tento argument žalovaného nemůže obstát. Definice soutěžitele ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže je obecná pro celý zákon o ochraně hospodářské soutěže a platí jak pro řízení zahajovaná z vlastního podnětu Úřadu, tak pro určovací řízení ve smyslu § 11 odst. 3 ZOHS ve znění před novelou č. 340/2004 Sb. Jiný výklad nemá jakoukoliv oporu v textu zákona a nedával by ani logicky smysl, poněvadž by umožňoval dominantním soutěžitelům prostřednictvím účelově zahajovaných určovacích řízení obcházet zákon o ochraně hospodářské soutěže rozložením protiprávního jednání mezi jeho jednotlivé složky (dceřiné společnosti). Není možné, aby Úřad vykládal obsah zákonného pojmu v závislosti na obsahu návrhů účastníka.

Žalovaný bez jakéhokoli odůvodnění pominul tvrzení a důkazní návrhy žalobce.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v rozporu s jeho zákonnými povinnostmi opomněl jakkoli vypořádat s tvrzeními a důkazními návrhy žalobce (zejm. v jeho rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí). To platí zejména ve vztahu k výroku č. III napadeného rozhodnutí určujícímu, že zastavení dodávek tekutého surového železa k půlnoci dne 30.4.2005 není zneužitím dominantního postavení, nedojde-li mezi žalobcem a VPO k ustavení standardního obchodního vztahu, který žalovaný odůvodnil pouze tím, že oznámení o možném zastavení dodávek bylo žalobci sděleno s dostatečným časovým předstihem.

Na všechny výše uvedené skutečnosti byl žalovaný žalobcem opakovaně upozorňován včetně označení příslušných důkazů (viz zejm. část IV. rozkladu žalobce). Všechny výše uvedené skutečnosti a důkazy rovněž podporovaly hmotněprávní závěr, že se v případě zastavení dodávek tekutého surového železa k půlnoci dne 30.4.2005 ze strany koncernu MITTAL jedná o zneužívání dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 ZOHS. V rozporu se svými zákonnými povinnostmi však žalovaný na příslušná tvrzení a důkazní návrhy žádným způsobem nereagoval a ve svém rozhodnutí ani neuvedl, proč tak neučinil. Žalovaný tak porušil své povinnosti dle § 32 odst. 1 správního řádu zjistit skutečný stav věci, dle § 34 odst. 5 hodnotit každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a dle § 47 odst. 3 uvést, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých žalovaný rozhodoval.

Výrok č. III napadeného rozhodnutí, jakož i výrok č. III jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí, jsou navíc neurčité a zmatečné, pokud používají pojem „standardní obchodní vztah“ coby kritérium pro to, zda je společnost VPO oprávněna zastavit dodávky zboží pro žalobce. To ostatně přiznal sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale již tento nedostatek postačujícím způsobem nenapravit, když se omezil na obdobně neurčité upřesnění, že „standardní obchodní vztah“ spočívá „v jistotě o ceně, množství a dalších podmínkách dodávek tekutého surového železa“.

Žalovaný ignoroval překážku věci pravomocně skončené.

Výrokem č. II napadeného rozhodnutí žalovaný změnil původní stejně označený výrok prvoinstančního rozhodnutí. Změna spočívá v tom, že namísto konstatování zneužití dominantního postavení VPO žalovaný konstatuje opak, avšak jen za splnění určitých ve výroku rozhodnutí stanovených podmínek. Žalobce však výrok č. II prvoinstančního rozhodnutí svým rozkladem nenapadnul. Stejně tak nebyl příslušný výrok napaden ani druhým účastníkem řízení. Nabyl proto právní moci a představuje tak *res iudicata*.

Vzhledem k tomu je výrok č. II napadeného rozhodnutí nezákonný (popřípadě i nicotný), poněvadž žalovaný neměl vůbec pravomoc příslušný výrok prvoinstančního rozhodnutí přezkoumávat, když nebyl žádným z účastníků správního řízení napaden, a neměl tedy ani pravomoc jej změnit.

Žalovaný se tak ztotožnil se závěry Úřadu v prvoinstančním rozhodnutí, přitom však nijak nereagoval ani se nevypořádal s tvrzeními a důkazy, které žalobce uvedl ve svém rozkladu (konkrétně v části III. rozkladu) a které svědčily o tom, že závěry Úřadu o nedostatku újmy a absenci vynucování ze strany VPO předloženého návrhu smlouvy o dílo nejsou správné. Přitom žalovaný jakožto rozkladový správní orgán má povinnost své

rozhodnutí odůvodnit tak, aby z něj bylo seznatelné, „proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem řízení za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené ...“ (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 6 A 48/92 ze dne 26.2.1993 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 48/2001-47 z 11.8.2004). Nic z výše uvedeného však žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil a porušil tedy své povinnosti dle § 32 odst. 1, dle § 34 odst. 5 a dle § 47 odst. 3 správního řádu.

Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, rovněž navrhuje zrušení jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí v částech I. a III.

Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že žalovaný bez jakéhokoli odůvodnění pominul tvrzení a důkazní návrhy žalobce, k tomu žalovaný zdůrazňuje, že ve správním řízení č.j. S 98/04 se podrobně zabýval všemi námitkami jak žalobce, tak i společnosti VPO, což ostatně dokládá skutečnost, že právě na základě námitek žalobce obsažených v rozkladu byl výrok prvostupňového rozhodnutí č.j. S 98/04-4690/04-ORP změněn, respektive upřesněn (strana 6 napadeného rozhodnutí). Pokud však jde o žalobcem uváděná opakovaná tvrzení ohledně systematické blokace jednání o uzavření kupní smlouvy ze strany společnosti VPO, respektive koncernu MITTAL, poukazuje žalovaný na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 8. 2004 (strany 4 - 8), ve kterém se žalovaný detailně zabýval vývojem obchodních vztahů mezi žalobcem a společností VPO od roku 2002 až do roku 2004. Otázku probíhajících vyjednávání o uzavření nové kupní smlouvy mezi žalobcem a společností VPO žalovaný tedy v rámci správního řízení náležitě zohlednil.

K údajné neurčitosti a zmatečnosti výroku č. III. napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce již v rozkladu proti rozhodnutí č.j. S 98/04-4690/04-ORP namítal, že výroková část III. tohoto rozhodnutí není dostatečně určitá. Neurčitost spatřoval žalobce zejména v pojmech „nepřiměřené podmínky“ a „standardní obchodní vztah“. Žalovaný v řízení o rozkladu danou námitku posoudil, přičemž dospěl k závěru, že bod III. výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu je skutečně neurčitý a z toho důvodu jej rozhodnutím o rozkladu změnil a doplnil. Pojem standardní obchodní vztah byl v souladu se základními zákonnými předpoklady existence kupní smlouvy vymezen jako vztah, jenž je založen na právní jistotě o ceně, množství a dalších podmínkách týkajících se dodávek tekutého surového ocelářského železa. Žalovaný současně v rámci řízení o rozkladu dospěl k závěru, že pojem standardní obchodní vztah, ve smyslu shora uvedeném, vylučuje nepřiměřenost podmínek upravujících obchodní vztah mezi žalobcem a společností VPO, a proto podmíněnost výroku zrušil. Je sice pravdou, že žalobce od 21.2.2004 přijal cenu požadovanou společností VPO, právní jistota však nastolena nebyla, neboť obchodní vztah mezi společností VPO a žalobcem nejenže nebyl smluvně upraven, ale navíc si žalobce vyhradil, že od hrazení společností VPO požadované ceny tekutého surového ocelářského železa může kdykoli odstoupit.

Žalovaný konstatuje, že v rámci řízení o rozkladu byla v souladu se shora uvedeným neurčitost výrokové části III. rozhodnutí č.j. S 98/04-4690/04-ORP odstraněna.

Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný ignoroval překážku věci pravomocně skončené, poukazuje žalovaný na § 59 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, případně zjištěné vady odstraní. Z obsahu tohoto ustanovení, tj. že odvolací orgán,

resp. orgán rozhodující o rozkladu zkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu, vyplývá, že tento orgán není vázán jen námitkami, návrhy a důvody účastníka řízení, jenž podal odvolání či rozklad, ale musí napadené rozhodnutí zkoumat ve všech jeho částech s ohledem na všechny podklady a všechna hlediska a náležitosti, které se se zřetelem k ustanovení § 47 správního řádu uplatňují při tvorbě rozhodnutí. Předmětem přezkoumání je jak výroková část rozhodnutí orgánu prvního stupně, tak i jeho odůvodnění. Žalovaný tedy dle jeho názoru nepochybil, přezkoumal-li rozhodnutí č.j. S 98/04-4690/04-ORP v celém rozsahu, a to i nad rámec námitek žalovaného, a s ohledem na zjištěné pochybení správní orgánu prvního stupně spočívající ve změně výrokové části oproti znění návrhu společnosti VPO v žádosti o určení, vadný stav v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 správního řádu napravil.

Žalovaný ze všech shora uvedených důvodů, kdy v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. S 98/04-4690/04-ORP ze dne 4. 8. 2004 a na odůvodnění rozhodnutí o rozkladu č.j. R 3812004 ze dne 25. 2. 2005, nepovažuje námitky žalobce za oprávněné, a proto navrhuje, aby soud podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Soud provedl dokazování připojeným správním spisem, zejména napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 38/2004 ze dne 25.2.2005 a prvostupňovým správním rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. S 98/04-4690/04-ORP ze dne 4.8.2004, oznámením o zahájení správního řízení ze dne 3.5.2004 a rozklady jednotlivých účastníků správního řízení.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“, § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom nařídil jednání vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

* Žaloba je důvodná.

V první řadě se soud zabýval otázkou dostatku aktivní legitimace na straně žalobce. Dne 2.6.2004 nabyt účinnosti zákon č. 340/2004 Sb., kterým se měnil ZOHS. Podle ust. článku III. odst. 1, přechodných ustanovení, se však řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Tím je podle soudu míněno nejen užití hmotněprávní úpravy zákona pro ochranu hospodářské soutěže, ale rovněž užití pravidel procesních obsažených v § 21 ZOHS. Je tedy nepochybné, že pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže přiznal společnosti OSINEK, a.s. postavení účastníka, když jmenovaná společnost požádala o přiznání účastenství podle věty druhé, § 21 odst. 1 ZOHS v době, kdy předmětné řízení probíhalo ve smyslu zmíněných přechodných ustanovení zákona č. 340/2004 Sb., postupoval tedy v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů tedy dospěl soud k závěru, že žalobce je aktivně legitimován v podání předmětné žaloby.

Dále se soud zabýval žalobními námitkami vznesenými v žalobě, a to v první řadě námitkami procesního charakteru. Žalobce v žalobě uvedl, že výroky I. a III. jsou neurčité a zmatečné a trpí stejnými vadami. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí se objevuje výraz „do doby ustanovení standardního obchodního vztahu“. Nikde však není ve výroku dále konkretizováno, co to uvedený standardní obchodní vztah je. Ve výroku III. napadeného

rozhodnutí se dále objevuje tentýž výraz a taktéž je zde uvedena dokonce podmínka ve znění „v případě že do 31.12.2004 nebude mezi společnostmi VYSOKÉ PECE OSTRAVA, a.s. a OSINEK, a.s. ustaven standardní obchodní vztah spočívající v právní jistotě o ceně, množství a dalších podmínkách dodávek tekutého surového železa“. Opět se dále ve výroku nikde nekonkretizuje co to je uvedený standardní obchodní vztah, taktéž výrok obsahuje neurčitou podmínku. Právě uvedené části výroků napadených rozhodnutí jsou podle soudu výroky nejasně formulovanými, podmíněnými splněním nejasně definovaných okolností, jež mohou v budoucnu nastat, které z pohledu jejich vykonatelnosti, a tím závaznosti pro účastníky řízení, nemohou splňovat požadavek právní jistoty. Z uvedených výrokových částí není pro účastníky správního řízení najisto postaveno, zda jejich jednání je v souladu se ZOHS či nikoli, tyto výrokové části připouštějí rozdílné výklady v závislosti na splnění budoucích podmínek, které v nich nejsou plně definovány. Tu soud musí připomenout zvláštní účel tzv. určovacího řízení, které bylo v ZOHS kodifikováno před jeho novelou provedenou zákonem č. 340/2004 Sb., jímž bylo po určitou dobu od přijetí ZOHS napomoci soutěžitelům s právní kvalifikací jejich jednání. Pokud účastníci řízení hodlali určit, zda jejich jednání je v souladu se ZOHS či nikoli, bylo z jejich strany nezbytné toto jednání specifikovat natolik přesným a jednoznačným způsobem, aby neexistovaly pochyby o tom, zda jimi požadovaný výrok rozhodnutí se má na budoucí konkrétní faktickou situaci vztahovat či nikoli. V daném případě mělo být dosaženo konkretizace umožňující najisto postavit, zda v návrhu na zahájení správního řízení popisované jednání je či není zneužitím dominantního postavení. Pokud návrh tuto podmínku nesplňoval, neměl do doby odstranění tohoto nedostatku správní orgán prostor k tomu, aby řízení dále vedl a o návrhu rozhodl. Bylo na žalovaném, resp. správním orgánu prostup, aby dostatečné míry konkretizace, a tím jasnosti a přesnosti jednání a podmínek, za nichž má být realizováno, bylo-li již podmínky zapotřebí uvádět, dosáhl. Závěr, k němuž za shora popsané situace žalovaný dospěl, však není pro účastníky správního řízení přesný, určitý, a tím nade vše pochybnost srozumitelný; účastníci řízení si předmětné výroky rozhodnutí důvodně interpretují odlišně a disputují o tom, zda podmínky obsažené v těchto výrokových částech jsou splněny či nikoli. Takový stav nebyl zákonodárcem při kodifikaci institutu určovacího řízení, jaké bylo v daném případě vedeno, nepochybně zamýšlen, přitom tyto výrokové části, nejsou-li přesné, určité a pro účastníky řízení srozumitelné, nemohou být ani z obecného pohledu právního přezkoumatelnými.

Z uvedených důvodů dospěl tedy soud k závěru, že předmětná žalobní námitka týkající se výrokových částí I. a III. je důvodná a napadené rozhodnutí v těchto výrokových částech je nepřezkoumatelné. Důvodem ke zrušení tu je tedy nepřezkoumatelnost vyvolaná nesrozumitelností (§76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Další žalobní námitka procesního charakteru směřovala proti výroku II., kdy žalobce v žalobě tvrdí, že předmětný výrok II. v prvoinstančním rozhodnutí nabyt právní moci a proto zde existuje překážka věci pravomocně skončené. Soud ze správního spisu zjistil, že je skutečností, že předmětný výrok II. nebyl napaden ani rozkladem společnosti OSINEK, a.s., ani rozkladem společnosti VYSOKÉ PECE OSTRAVA, a.s. jde přitom o výrok zcela samostatný, jenž by jinak samostatně obstál i bez zbylých výrokových částí, na tyto zbylé výrokové části není nijak navázán, není jimi podmíněn, fakticky s nimi skutkově nespojuje. Uvedený výrok II. prvoinstančního rozhodnutí tedy skutečně nabyt právní moci marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu proti němu. Neobstojí zde ani argumentace žalovaného, že odvolací orgán postupuje v souladu s ust. § 59 odst. 1 správního řádu a že tedy měl rozhodnutí přezkoumat v celém jeho rozsahu. Odvolací orgán totiž zkoumá jen ta rozhodnutí, tj. ty samostatně stojící výrokové části, které jsou skutečně napadeny. Nebyla-li výroková část II. prvoinstančního rozhodnutí napadena a jde-li o výrokovou část samostatnou a

neprovázanou s ostatními výrokovými částmi, pak neměl odvolací (tu rozkladový) orgán prostor k tomu, aby tuto výrokovou část ve druhém stupni řádného správního řízení přezkoumával. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když přezkoumal výrok II. prvoinstančního správního rozhodnutí, přestože nebyl napaden rozkladem a nabyl právní moci. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že i tato žalobní námitka je důvodná. Důvodem ke zrušení je tedy procesní vada spočívající v nerespektování překážky věci již rozhodnuté, které měla přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.).

Z uvedených důvodů tedy soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 1 v kombinaci s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s., když zrušil napadené druhostupňové rozhodnutí správního orgánu zčásti pro nepřezkoumatelnost a zčásti pro vady řízení. Dospěl přitom k závěru, že postačí zrušit pouze napadené druhostupňové správní rozhodnutí, neboť nápravy lze dosáhnout v řízení před samotným žalovaným.

Za tohoto stavu se soud dalšími žalobními námitkami, jež mají hmotněprávní charakter, již nezabýval.

O nákladech řízení v této věci bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., a to tak, že žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 13.664,-Kč. Tato se sestává z 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, dále odměny za zastupování za tři úkony právní služby po 1.000,-Kč dle vyhl. č. 177/1996, ve znění před účinností vyhl. č. 276/2006 Sb., dále odměny za zastupování za jeden úkon právní služby dle vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, dále paušální úhrady hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300,-Kč, dále cestovného za cestu osobním vozidlem z Prahy do Brna a zpět, celkem ve výši 2.382,-Kč, dále náhradu za 4 hodiny promeškaného času za cestu z Prahy do Brna a zpět ve výši 800,-Kč a dále 19% daň z přidané hodnoty ve výši 2.182,-Kč, když zástupce žalobce je plátcem DPH.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť jí soud neuložil splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 10.7.2007

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

